

บทที่ 1

บทนำ

1.1 หลักการและเหตุผล

การขยายการรวมตัวระดับภูมิภาคทั้งในทวีปยุโรปและทวีปอเมริกาจะทำให้อำนาจการต่อรองของทั้งสองภูมิภาคสูงขึ้นอย่างมาก ในขณะที่เดียวกันภูมิภาคอื่นที่ยังไม่มีการรวมกลุ่มที่แน่นแฟ้นจะสูญเสียอำนาจต่อรองหรือมีอำนาจต่อรองน้อยลงเมื่อเทียบกับภูมิภาคทั้งสอง อย่างไรก็ตามสำหรับประเทศไทย และภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียง แม้ว่าจะได้มีการศึกษา และวางแผนการรวมตัวเป็นเขตการค้าเสรีแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงแล้ว แต่ยังคงขาดแรงผลักดันที่จะทำให้แผนดังกล่าวเป็นรูปธรรมโดยเร็ว (วิสุทธ์,2547) ภายหลังจากการประชุมรัฐมนตรีองค์การการค้าโลก (World Trade Organization :WTO) ที่เมืองแคนคูน ประเทศเม็กซิโก เมื่อวันที่ 14 กันยายน 2546 ไม่มีความคืบหน้า การเจรจาการค้าได้มีแนวโน้มมุ่งสู่การเจรจาแบบทวิภาคีและภูมิภาคเพื่อจัดทำเขตการค้าเสรี (Free Trade Area หรือ Free Trade Agreement : FTA) มากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด สาเหตุสำคัญที่การเจรจาใน WTO ไม่มีความคืบหน้าเป็นเพราะท่าทีของประเทศพัฒนาแล้วที่พยายามจะควบคุมเนื้อหาการเจรจาเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของตนเหมือนเช่นที่ได้เคยทำในอดีต ส่งผลให้ประเทศกำลังพัฒนาและประเทศด้อยพัฒนาได้รวมกลุ่มกันคัดค้านต่อต้านอย่างมาก ประเทศพัฒนาแล้วเห็นว่าการเจรจาแบบพหุภาคีใน WTO เริ่มมีเนื้อหาที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อฝ่ายตนจึงหันไปใช้ยุทธศาสตร์การเจรจาแบบทวิภาคี จนเมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2547 รัฐบาลไทยกับรัฐบาลออสเตรเลียได้ร่วมลงนามข้อตกลงการค้าเสรีระหว่างสองประเทศ ณ กรุงแคนเบอร์รา ประเทศออสเตรเลีย ความตกลงดังกล่าวจะเริ่มมีผลบังคับใช้ในวันที่ 1 มกราคม 2548 ซึ่งจัดเป็นข้อตกลง FTA แบบเบ็ดเสร็จ (Comprehensive Package) ครอบคลุมตั้งแต่สินค้าเกษตรไปจนถึงสินค้าบริการ รวมทั้งการลงทุน โดยไม่แยกเจรจาเป็นรายการสินค้าและถือเป็นประเทศพัฒนาแล้วประเทศแรกที่บรรลุข้อตกลงกับไทย (วิสุทธ์,2547) จากความตกลงการค้าเสรีไทย-ออสเตรเลียฉบับนี้ เป็นความตกลงการค้าเสรีสองฝ่ายฉบับแรกของไทย ด้วยการลดภาษีนำเข้าและแก้ไขปัญหาอุปสรรคทางการค้าที่มีใช้อยู่ เช่น มาตรการด้านสุขอนามัยที่เข้มงวดของออสเตรเลีย(SPS Measures) มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาด(Anti-dumping Measures) โดยมาตรการทั้งสองดังกล่าวเป็นอุปสรรคสำคัญในการส่งออกสินค้าของไทยไปยังออสเตรเลีย สินค้าที่ไทยจะได้รับประโยชน์คือ รถปิกอัพ รถยนต์นั่งขนาด

เหล็ก เสื้อผ้าสำเร็จรูป เครื่องใช้ไฟฟ้า ปลายทางระป่อง ผลไม้สด บริการและการลงทุน ส่วนสินค้าที่ ออสเตรเลียจะได้รับประโยชน์คือ เหล็กและผลิตภัณฑ์ สังกะสี ทองแดง(แคโทด) ฝ้าย นมผงขาดมันเนย และเนื้อโคแช่เย็นแช่แข็ง

การเปิดเสรีการค้าสินค้า

ออสเตรเลียจะลดภาษีเป็น 0 ทันทีเมื่อความตกลงฯ มีผลบังคับใช้ สำหรับสินค้ากว่า 83% ของรายการสินค้าทั้งหมดที่นำเข้าจากไทย เช่น ผักและผลไม้สด สับปะรดกระป๋องและน้ำสับปะรด อาหารสำเร็จรูป รถยนต์ขนาดเล็กและรถปิกอัพ อัญมณีและเครื่องประดับ เป็นต้น ส่วนรายการสินค้าที่เหลืออีก 17% ออสเตรเลียจะยกเลิกภาษีภายในปี 2553/2558 เช่น ผลิตภัณฑ์พลาสติก ยางและผลิตภัณฑ์ และสิ่งทอและเสื้อผ้า ส่วนไทยจะลดภาษีเป็น 0 สำหรับสินค้าเกือบ 50% ของรายการสินค้าทั้งหมดที่นำเข้าจากออสเตรเลีย ในวันที่ 1 มกราคม 2548 ซึ่งส่วนใหญ่เป็นสินค้าวัตถุดิบที่ต้องการนำเข้า เช่น สินแร่ เชื้อเพลิง เคมีภัณฑ์ หนังสือพิมพ์และหนังสือ เป็นต้น และจะทยอยลดภาษีเป็น 0 สำหรับรายการสินค้าที่เหลืออีก 45% ภายในปี 2553 ส่วนที่เหลือซึ่งเป็นสินค้าอ่อนไหวอีก 5 % เช่น สินค้า ปศุสัตว์ (เนื้อวัว เนื้อหมู นม เนย) ชา และกาแฟ จะทยอยลดเป็น 0 ในปี 2558/2563 พร้อมกันนี้ ไทยจะยกเลิกโควตาภาษีสินค้าเกษตรใน 15 รายการจาก 23 รายการที่ไทยได้ผูกพันไว้ภายใต้ WTO ส่วนที่เหลืออีก 8 รายการได้กำหนดปริมาณให้แก่ออสเตรเลียเป็นการเฉพาะ (specific quota) หรือ 10% ของปริมาณที่ไทยผูกพันไว้ภายใต้ WTO ในปี 2547 เช่น มันฝรั่ง กาแฟ ชา ข้าวโพด และน้ำตาล และได้กำหนดอัตราเพิ่มของโควตาในแต่ละปี 5% หรือ 10%) อย่างไรก็ตาม เพื่อให้ระยะเวลาที่เหมาะสมกับอุตสาหกรรมภายในประเทศในการปรับตัว ไทยและออสเตรเลียได้ตกลงที่จะให้มีการใช้มาตรการปกป้องพิเศษ หรือ Special Safeguard Measures: SSG) สำหรับสินค้าเกษตรที่มีความอ่อนไหวมาก เช่น เนื้อวัวและเนื้อหมู เครื่องในสัตว์อื่นๆ นมและผลิตภัณฑ์นม โดยหากมีการนำเข้าสินค้านี้เกินปริมาณที่กำหนด (trigger volume) ประเทศผู้นำเข้าสามารถกลับไปขึ้นภาษีที่อัตราเดิมก่อนเริ่มลดหรืออัตรา MFN ในขณะนั้น โดยใช้อัตราใดที่ต่ำกว่า ซึ่งไทยสามารถใช้มาตรการนี้จนถึงปี 2558/2563 ทั้งนี้ ในการที่ผู้ส่งออกของทั้งสองประเทศจะได้รับสิทธิประโยชน์ด้านภาษีศุลกากรภายใต้ความตกลงนี้ สินค้าจะต้องมีคุณสมบัติของกฎแหล่งกำเนิดสินค้าที่ทั้งสองฝ่ายได้ตกลงกันไว้ในแต่ละรายการ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภทหลัก คือ 1) สินค้าที่ผ่านการผลิตในประเทศโดยใช้วัตถุดิบภายในทั้งหมด (Wholly Obtained) เช่น สินแร่ สินค้าเกษตรกรรม และสินค้าที่ได้จากสัตว์มีชีวิตในประเทศ และ 2) สินค้าที่มีการแปรสภาพอย่างเพียงพอ (Substantial Transformation) โดยการเปลี่ยนพิกัด (Change of Tariff Classification) เพราะ

การแปรรูป และการใช้วัตถุดิบภายในไทย/ออสเตรเลียเป็นส่วนสำคัญในการผลิต (Regional Value Content) ซึ่งส่วนใหญ่กำหนดไว้ที่ 40% หรือ 45% ของราคาสินค้า

การเปิดเสรีการค้าบริการและการลงทุน

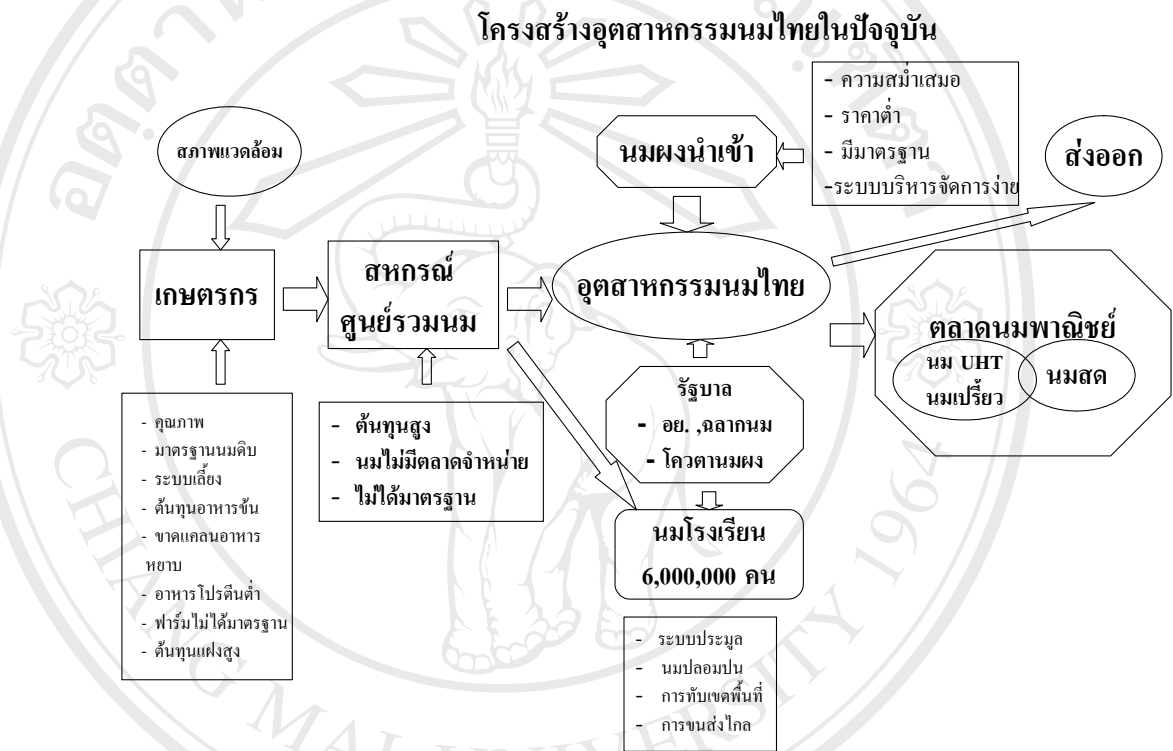
ออสเตรเลียจะเปิดให้คนไทยสามารถเข้าไปลงทุนในธุรกิจทุกประเภทได้ 100% ยกเว้น หนังสือพิมพ์ การกระจายเสียง การขนส่งทางอากาศ และท่าอากาศยาน อย่างไรก็ตาม หากเป็นการลงทุนที่มีขนาดเกิน 10 ล้านดอลลาร์ออสเตรเลีย จะต้องขออนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาการลงทุนของต่างชาติก่อน พร้อมกันนี้ ออสเตรเลียจะอนุญาตให้ผู้บริหาร ผู้จัดการ ผู้เชี่ยวชาญ และคู่สมรสและผู้ติดตาม เข้าไปทำงานได้คราวละ 4 ปี โดยต่ออายุได้ไม่เกิน 10 ปี รวมทั้งให้พ่อครัวไทยที่ได้รับประกาศนียบัตรของกรมพัฒนาฝีมือแรงงานและสัญญาว่าจ้างงานจากกิจการในออสเตรเลียเข้าไปทำงานได้ไม่เกิน 4 ปี พร้อมกับยกเลิก Labor Market Test หรือ ข้อจำกัดที่กำหนดให้นายจ้างในออสเตรเลียต้องประกาศหาคนในประเทศสามักรเข้าทำงานก่อนเป็นเวลา 4 สัปดาห์ หากไม่มีผู้ใดมาสมัครจึงจะอนุญาตให้ว่าจ้างคนงานจากต่างประเทศได้ ส่วนไทยจะเปิดให้ออสเตรเลียเข้ามาลงทุนในธุรกิจซึ่งเป็นธุรกิจขนาดใหญ่ที่ใช้เงินลงทุนสูง เช่น ศูนย์แสดงสินค้านานาชาติ หอประชุม การก่อสร้าง โครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค สถาบันอุดมศึกษา ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โรงแรมขนาดใหญ่ อุทยานสัตว์น้ำ มาริน่า และเหมืองแร่ โดยให้คนออสเตรเลียถือหุ้นได้ไม่เกิน 60% และกำหนดขนาดของพื้นที่และเงินลงทุนขั้นต่ำไว้เป็นเงื่อนไข พร้อมกันนี้ ไทยจะอนุญาตให้นักธุรกิจออสเตรเลียเข้ามาทำงานในไทยได้เฉพาะตำแหน่งผู้บริหาร ผู้จัดการ และผู้เชี่ยวชาญ โดยเข้ามาทำงานได้คราวละ 1 ปี ต่ออายุได้ไม่เกิน 5 ปี และสามารถให้บริการ one stop service ได้ โดยไม่จำกัดว่าต้องเป็นบริษัทที่มีสินทรัพย์รวมเกินกว่า 30 ล้านบาท และนักธุรกิจผู้ถือบัตร APEC Business Travel Card สามารถเข้ามาประชุมและติดต่องานในไทยได้ไม่เกิน 90 วัน โดยไม่ต้องขอใบอนุญาตทำงาน

ความร่วมมือด้านการค้า

ไทยและออสเตรเลียได้ตกลงที่จะร่วมมือกันในด้านต่างๆ เพื่อส่งเสริมให้การค้าระหว่างกันมีความโปร่งใสและคล่องตัวมากขึ้น เช่น การจัดตั้งคณะกรรมการด้านมาตรการสุขอนามัยเพื่อแก้ไขปัญหาของสินค้าที่ติดมาตรการด้านสุขอนามัยพืชและสัตว์ในการนำเข้าให้ลุล่วงภายใน 2 ปี อาทิ ผลมังคุด ลำไย ลิ้นจี่ ทุเรียน เนื้อไก่ กุ้ง และปลาชวยงาม เป็นต้น พร้อมทั้งร่วมมือกันในด้านพิธีการด้านศุลกากร มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาด พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ทรัพย์สินทางปัญญา และนโยบายการแข่งขัน โดยให้มีการแลกเปลี่ยนข้อมูล และการจัดฝึกอบรมและสัมมนาเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างบุคลากรของทั้งสองประเทศ การบังคับใช้ (กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ, 2547)

การเปิดเสรีทางการค้ากับต่างประเทศมีโอกาสจะทำให้ผลิตภัณฑ์มวลรวม (GDP) ของประเทศเพิ่มสูงขึ้น เนื่องจากการขยายตัวทางเศรษฐกิจระดับมหภาค ทั้งทางด้านการค้า การลงทุน และการผลิต แม้ว่ากลุ่มอุตสาหกรรมที่แข่งขันกับสินค้านำเข้า และเกษตรกรรายย่อยจะต้องประสบปัญหาการแข่งขันที่รุนแรงขึ้น และราคาสินค้าตกต่ำลง (เกียรติ,2547) โดยเฉพาะผลกระทบของเขตการค้าเสรีไทย - ออสเตรเลีย ในภาคอุตสาหกรรมนม ได้สร้างกระแสและความตื่นตระหนกต่อเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนม สหกรณ์โคนมและผู้ที่เกี่ยวข้องเป็นอันมาก ผลจากการที่ออสเตรเลียขอให้มีการปรับเพิ่มโควตาการนำเข้านมผงเพิ่มขึ้นอีก 20% หรือ 70,000-80,000 ตันต่อปีจะส่งผลให้เกษตรกรขายน้ำนมดิบได้ยากขึ้น เกษตรกรอาจต้องสูญเสียอาชีพในอนาคต และหากไทยหันไปพึ่งการนำเข้าวัตถุดิบนมผงจากต่างประเทศเป็นหลัก ออสเตรเลียสามารถขยโอกาสปรับราคาขายสูงขึ้นในอนาคต ซึ่งต้นทุนน้ำนมดิบของออสเตรเลียประมาณ 6 - 8 บาทต่อกิโลกรัม และของไทยอยู่ที่ 11 - 12 บาทต่อกิโลกรัม เนื่องจากอุตสาหกรรมโคนมในประเทศออสเตรเลียเป็นอุตสาหกรรมหลักอันดับ 3 รองจากอุตสาหกรรมโคเนื้อ และขนสัตว์ ด้วยสภาพภูมิประเทศ สภาพภูมิอากาศที่เอื้ออำนวยประกอบกับการจัดการและใช้เทคโนโลยีเข้าช่วยจึงมีศักยภาพในการผลิตที่สูงกว่าไทย ส่วนลักษณะโครงสร้างอุตสาหกรรมนมของไทยในปัจจุบันนั้นมองค์ประกอบหลักๆ อยู่ 3 องค์ประกอบคือ เกษตรกรผู้เลี้ยงโคนม สหกรณ์หรือศูนย์รวบรวมนมและอุตสาหกรรมนมไทย (โรงงานนม) โดยเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมทั่วประเทศมีประมาณ 20,000 ครอบครัว มีกำลังการผลิตรวมกันเฉลี่ยประมาณวันละ 2,000 - 2,200 ตันต่อวัน กำลังการผลิตทั้งปีประมาณ 731,923 ตัน ซึ่งเกษตรกรผู้เลี้ยงโดยส่วนใหญ่จะเป็นผู้เลี้ยงรายย่อย มีลักษณะการผลิตเป็นอุตสาหกรรมในครอบครัว การดำเนินงานเป็นรูปแบบเดิมที่คุ้นเคยทำให้ต้นทุนการผลิตสูงและไม่มีประสิทธิภาพ สหกรณ์และศูนย์รวมนม(เอกชน) คือผู้ที่ทำหน้าที่รวบรวมน้ำนมดิบจากเกษตรกรเพื่อดำเนินการแปรรูปหรือส่งต่อสู่อุตสาหกรรมแปรรูปน้ำนม สหกรณ์และศูนย์รวมนมมีประมาณ 113 แห่งกระจายอยู่ทั่วประเทศ สหกรณ์ส่วนใหญ่จะผลิตน้ำนมดิบเป็นนมพาสเจอร์ไรซ์เพื่อใช้เป็นนมโรงเรียน และส่วนที่เหลือจะส่งจำหน่ายต่อให้โรงงานนมพาณิชย์ ส่วนอุตสาหกรรมนมไทย (โรงงานนม) โดยโรงงานขนาดใหญ่ของประเทศไทยมีประมาณ 11 โรงงาน ซึ่งจะรับนมดิบจากสหกรณ์และศูนย์รวมน้ำนมดิบประมาณวันละ 500 - 600 ตันต่อวัน เพื่อนำมาผลิตผลิตภัณฑ์นมพร้อมดื่มส่งเข้าสู่ตลาดนมพาณิชย์ แต่ผลิตภัณฑ์นมพร้อมดื่มส่วนใหญ่ที่โรงงานเหล่านี้ผลิตจะใช้นมผงขาดมันเนยนำเข้าเสียเป็นส่วนใหญ่เนื่องจากมีราคาถูก ง่ายต่อการบริหารจัดการเช่น การจัดเก็บ นมผงนำเข้ามีความสม่ำเสมอมากกว่าสามารถควบคุม มีมาตรฐานกว่าน้ำนมดิบ เนื่องจากประเทศที่พัฒนานิยมบริโภคน้ำนมสดและเนยจึงทำให้ต้องใช้ใช้น้ำนมดิบมาผลิตเนยจำนวนมาก ทำให้เกิดผลพลอยได้ที่เป็นนมผงขาดมันเนย แต่

เนื่องจากนมผงขาดมันเนยมีคุณค่าโภชนาการต่ำกว่านมสดเพราะขาดไขมันเนยซึ่งมีประโยชน์ต่อร่างกาย ประชากรในประเทศจึงไม่นิยมบริโภค ทำให้ประเทศพัฒนาจึงต้องผลักดันการส่งออกนมผงขาดมันเนยซึ่งมีราคาต่ำกว่าต้นทุนการผลิต เนื่องจากมีการอุดหนุนการผลิตและการส่งออกจำนวนมาก (อัศวรัตน์, 2547)

การเลี้ยงโคนมเป็นอาชีพที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระราชทานแก่สังคมไทยมากกว่า 40 ปี มีเกษตรกรที่เกี่ยวข้องกว่า 150,000 คน สร้างรายได้ประมาณ 8,760 ล้านบาทต่อปี ทำให้เกิดระบบสหกรณ์และชุมชนที่เข้มแข็งซึ่งเป็นการดำเนินชีวิตอยู่อย่างพอเพียงตามแนวพระราชดำริ เช่น สหกรณ์โคนมหนองโพราชบุรี จำกัด (ในพระบรมราชูปถัมภ์) ซึ่งมีสมาชิกผู้เลี้ยงโคนมมากที่สุดในประเทศจำนวน 4,537 ราย โดยในจังหวัดราชบุรีส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 60 ของประชากรประกอบอาชีพทางการเกษตร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเลี้ยงโคนม แหล่งเลี้ยงส่วนใหญ่อยู่ในเขตอำเภอโพธาราม ซึ่งเป็นที่ตั้งของสหกรณ์โคนมหนองโพเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับประถมศึกษา การเลี้ยงโคนมมีลักษณะแบบผูกขึ้นโรง (Loose Housing) โคนมส่วนใหญ่เป็นการผสมข้ามพันธุ์ระหว่างสายพันธุ์ Holstein-Friesian และโคพื้นเมืองโดยมีอัตราส่วนของสายพันธุ์ Holstein-Friesian อยู่

ราวร้อยละ 70 ถึง 80 ซึ่งในปัจจุบัน ได้รับการปรับปรุงพันธุ์จนมีความสามารถให้น้ำนมได้สูงกว่าแต่ก่อน เนื่องจากฟาร์มส่วนใหญ่มีพื้นที่จำกัดและจำนวนโคนมในแต่ละฟาร์มมีประมาณ 15 – 20 ในแต่ละฟาร์มมีสมาชิกเฉลี่ยประมาณ 5 คน แรงงานในฟาร์มเฉลี่ยประมาณ 3 คน โดยมีแรงงานหญิงมากกว่าแรงงานชาย เกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 70 มีประสบการณ์ในการเลี้ยงโคนมประมาณ 19 – 30 ปี และเคยผ่านการฝึกอบรมวิธีการทำฟาร์มเลี้ยงโคนมอย่างถูกวิธีมาอย่างน้อย 1 ครั้ง นอกจากนี้ยังได้รับการถ่ายทอดความรู้จากเพื่อนบ้านและจากหน่วยงานของรัฐและองค์กรเอกชนอื่น เช่น องค์กรส่งเสริมกิจการโคนม รวมทั้งได้รับความรู้จากสื่อต่างๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ และเอกสารสิ่งพิมพ์ต่างๆ เป็นต้น เงินทุนส่วนใหญ่ของแต่ละฟาร์มประมาณร้อยละ 94.4 เป็นเงินทุนของเจ้าของฟาร์มเองและรายได้จากการขายน้ำนมดิบโดยรับเป็นเงินค่าน้ำนมดิบทุกๆ 10 วันจากสหกรณ์โคนมหนองโพ โดยทางสหกรณ์จะปันผลให้เท่ากับมูลค่าของน้ำนมดิบที่รับซื้อตามราคาตลาด ซึ่งราคาอยู่ระหว่าง 10.50 – 11.50 บาทต่อกิโลกรัม โดยส่วนใหญ่แต่ละครัวเรือนจะเป็นเจ้าของที่ดินเอง โดยแต่ละครอบครัวจะมีที่ดินประมาณ ½ - 1 ไร่ สำหรับสร้างที่พักอาศัยและโรงเลี้ยง โคนม เกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมที่เป็นสมาชิกของสหกรณ์โคนมหนองโพเป็นเกษตรกรกลุ่มเดียวในเขตจังหวัดราชบุรีที่ประกอบอาชีพเลี้ยงโคนมและจะได้รับผลกระทบโดยตรงจากการเปิดเสรีทางการค้าดังกล่าว (รายงานประจำปีสหกรณ์โคนมหนองโพราชบุรี จำกัด (ในพระบรมราชูปถัมภ์), 2547)

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้ศึกษาจึงมีความสนใจศึกษาทัศนคติของเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมในจังหวัดราชบุรีต่อการเปิดเสรีทางการค้าผลิตภัณฑ์นมกับประเทศออสเตรเลีย ซึ่งจะมีผลเริ่มบังคับใช้ในวันที่ 1 มกราคม 2548 เป็นต้นไป เพื่อนำข้อมูลที่ได้ใช้เป็นแนวทางในการบริหารจัดการและมาตรการรองรับผลกระทบที่จะเกิดขึ้นในอนาคตให้แก่ผู้ที่เกี่ยวข้องต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

เพื่อศึกษาทัศนคติของเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมในจังหวัดราชบุรีที่มีต่อการเปิดเสรีทางการค้าผลิตภัณฑ์นมกับประเทศออสเตรเลีย

1.3 ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

1. ทำให้ทราบถึงทัศนคติและปัญหาของเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมในจังหวัดราชบุรีที่มีต่อการเปิดเสรีทางการค้าผลิตภัณฑ์นมกับประเทศออสเตรเลีย
2. ทำให้ทราบ ถึงแนวโน้มของผลกระทบทางเศรษฐกิจจากการเปิดเสรีทางการค้าผลิตภัณฑ์นมกับต่างประเทศที่มีต่อธุรกิจ โคนมของไทย รวมทั้งผู้บริโภคและการใช้ นโยบายการค้าของรัฐในระดับต่าง ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อประชาชน
3. สามารถนำข้อมูลไปใช้เพื่อเป็นแนวทางในการหามาตรการรองรับและปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมโคนมไทยจากผลกระทบที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอันเป็นผลมาจากการเปิดเขตเสรีทางการค้าผลิตภัณฑ์นมกับต่างประเทศ ให้แก่ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดในระบบห่วงโซ่อุปทานอุตสาหกรรมนม

1.4 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา

ทัศนคติ หมายถึง ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึกนึกคิด และการแสดงพฤติกรรมของเกษตรกรที่มีต่อการเปิดเสรีทางการค้าผลิตภัณฑ์นมกับประเทศออสเตรเลีย

เกษตรกร หมายถึง ประชาชนที่มีอาชีพเลี้ยงโคนมในเขตจังหวัดราชบุรีและเป็นสมาชิกของสหกรณ์โคนมหนองโพ จำกัด (ในพระบรมราชูปถัมภ์)

การเปิดเสรีทางการค้า หมายถึง การดำเนินการโดยรัฐบาลไทยที่ได้เปิดตลาดการค้านมและครีม นมผงขาดมันเนย ให้กับประเทศออสเตรเลีย เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2547 โดยจะกำหนดโควตานำเข้าพิเศษ และมีระยะเวลาลดภาษีเหลือ 0% ในเวลา 20 ปี ซึ่งเริ่มมีผลบังคับใช้วันที่ 1 มกราคม 2548 และยกเลิกโควตากับภาษีในปี 2568

สหกรณ์ หมายถึง สหกรณ์โคนมหนองโพราชบุรี จำกัด (ในพระบรมราชูปถัมภ์) ตั้งอยู่ที่ตำบลหนองโพ อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี